

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: V. T., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice
pobytem P., P. 89/48,
zastoupen Mgr. A. J. V., obecným zmocněncem, bytem D. B., N.
35,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha
4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2017, č. j. MV-126532-4/SO/sen-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2017, č. j. MV-126532-4/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 10. 7. 2014, č. j. OAM-12541-21/DP-2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil skutkovou situaci, kdy v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se soustředil toliko na zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení, ze kterých zjišťoval, zda je žalobce přihlášen k placení pojistného na sociální zabezpečení, či nikoliv. Ze zprávy OSSZ Trutnov zjistil, že žalobce byl po celou dobu přihlášen jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Jediným zjištěným nedostatkem na straně žalobce byly skutečnosti, že v době od ledna 2013 do března 2014 žalobce nehradil předepsané zálohy pojistného a vznikl mu dluh na pojistném ve výši 59.140 Kč (bez vypočteného penále). Z tohoto jediného faktu pak za pomoci judikturního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 3 Azs 277/2015 dochází k závěru, že neplacení pojistného po delší dobu může představovat překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný používá judikát, který se týká zcela jiné situace, kdy cizinec byl po delší dobu odhlášen jako plátce pojistného. V této věci však žalobce byl jako plátce pojistného řádně přihlášen, avšak z důvodu nemoci měl výpadky zakázek a tedy i příjmů, nebyl schopen platit pojistné. V citovaném judikátu Nejvyšší správní soud uvádí, že *„pouze na základě případné absence žalobce v evidenci OSSZ, respektive existence nedoplatků na pojistném, však nelze učinit konečný závěr o nenaplnění účelu pobytu cizince, jestliže judikatura Nejvyššího správního soudu klade důraz na otázku fakticity výkonu podnikatelské činnosti v rozhodné době.“* V dané věci tedy nejenže nebylo prokázáno, že by žalobce nebyl přihlášen jako plátce pojistného, ale ani nebylo prokázáno ani tvrzeno, že by žalobce v předmětném období nepodnikal, a tedy neplnil účel pobytu. Žalobce však podnikal, avšak jeho příjmy stačily toliko na uspokojení jeho základních potřeb a již nikoliv na platby pojistného. V této části napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, zároveň platí, že neplacení pojistného nemůže představovat překážku pobytu cizince na území ČR.
3. Žalobce dále namítá, že pokud je mu vytýkáno, že mohl v období od 14. 4. 2014 do 8. 3. 2015 nastoupit do zaměstnání u zaměstnavatele MOCSTAV s.r.o. a dále v období od 1. 6. 2014 do 31. 5. 2015 u zaměstnavatele ATLANTA WORLD družstvo, pak žalovaný toliko uvádí, že se ztotožňuje s právním názorem prvoinstančního orgánu, aniž by blíže rozvedl své úvahy, co jej vedlo k takovému rozhodnutí. V této části napadené rozhodnutí rovněž neodpovídá ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, je nedostatečně odůvodněné, a tedy i nepřezkoumatelné. Žalobce k tomuto bodu ještě uvádí, že nemohl do zaměstnání nastoupit, neboť neměl v cestovním pase vyznačeno platné povolení k pobytu, ale výjezdní příkaz, který cizinecká policie za povolení k pobytu neuznává. Žalobce právě z obavy, aby neporušil zákon, do zaměstnání nastoupil až tehdy, kdy mu to bylo prvoinstančním orgánem vytknuto a práci vykonával až do okamžiku převzetí napadeného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že za dané situace není nenastoupení do zaměstnání překážkou

pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j. zák. č. 326/1999 Sb.

4. Žalobce dále poukazuje na to, že v ČR pobývá již téměř 7 roků a za tuto dobu se již integroval a dokázal si zajistit zaměstnání, aby uživil nejenom sebe, ale i svou rodinu. S ohledem na skutečnost, že svým jednáním nikterak nezkrátil stát, resp. dluh na platbách pojistného na sociální zabezpečení splácí, se jí jeví napadené rozhodnutí jako nepřiměřeně tvrdé. V této souvislosti žádá, aby soud posoudil tvrdost dopadu takového rozhodnutí na žalobce. V této souvislosti nelze též přehlédnout, že v případě, že by žalobci byl skutečně ukončen pobyt zde v ČR, ztratí tak žalobce faktickou možnost dluh na pojistném splatit. Žalobce dále namítá, že V této souvislosti nelze též přehlédnout rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kterým již bylo několikrát judikováno, že třeba vždy pečlivě zvažovat míru společenské závažnosti jednání cizince na straně jedné a míru zásahu do soukromého a rodinného života cizince na straně druhé. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí, které je pro něj v podstatě likvidační, jev hrubém nepoměru se závažností údajného prohřešku žalobce.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že nesouhlasí s žalobcem v tom, že neplacení pojistného nepředstavuje závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 277/2015 – 29, ve kterém se uvádí, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rovněž kategoricky nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ukončením pobytu na území ČR fakticky žalobce ztratí možnost dlužné pojistné uhradit, neboť dluh lze bankovním převodem uhradit i ze zahraničí.
6. K námitce žalobce, že mu bylo napadeným rozhodnutím vytýkáno nenastoupení do zaměstnání, odkázala žalovaná na napadené rozhodnutí.
7. K námitce žalobce, že správní orgány se nezabývaly dopady rozhodnutí o neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu na život žalobce, žalovaná uvedla, že v souladu s judikaturními závěry správních soudů k tomu v daném řízení nebyly správní orgány povinny.

IV.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba není důvodná.
10. Soud se předně neztotožnil s žalobcovou argumentací, že neplacení pojistného po dobu

přesahující jeden rok nemůže představovat závažnou překážku pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá pravý opak, neboť Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015 – 29 (o němž se opřela žalovaná v napadeném rozhodnutí) dospěl k tomu, že *„Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ (ve kterém účastníkovi řízení nebyl prodloužen pobyt mj. z důvodu neplacení pojistného na sociálním zabezpečení – pozn. zdejšího soudu). To plně potvrzuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, na nějž soud pro tyto účely odkazuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dává stěžovateli shodně s krajským soudem za pravdu, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení. (...) Jinými slovy, správnímu orgánu nic nebrání hodnotit dodržení registrační povinnosti žalobce, respektive placení pojistného na sociálním zabezpečení, ve vztahu k pojmu „závažné překážky“ obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“* Od shora uvedeného se Nejvyšší správní soud neodchýlil ani i v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017 – 29, když uvedl, že *„za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze považovat i neplacení pojistného na sociální zabezpečení. Neobstojí tedy argumentace stěžovatele, že judikatura správních soudů pro takový závěr oporu neposkytuje.“* V projednávané věci je přitom situace obdobná. Žalobce od ledna 2013 do března 2014 nehradil předepsané zálohy pojistného a na pojistném mu vznikl dluh ve výši 59.140 Kč, ač povinnost osoby samostatně výdělečně činné platit pojistné vyplývá z § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, resp. z § 2, § 5 a § 9 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Soud dodává, že ve vztahu k projednávané věci je zcela nepřikladná žalobcova citace ze shora uvedeného rozsudku ve věci sp. zn. 3 Azs 277/2015 – 29, a to sice že *„pouze na základě případné absence žalobce v evidenci OSSZ, respektive existence nedoplatek na pojistném, však nelze učinit konečný závěr o nenaplnění účelu pobytu cizince (podnikání), jestliže judikatura Nejvyššího správního soudu klade jednoznačný důraz na otázku fakticity výkonu podnikatelské činnosti v rozhodné době.“* Je třeba si uvědomit, že právě zmíněná právní věta nijak nerelativizuje předchozí závěry Nejvyššího správního soudu stran následků neplacení pojistného, dopadá výlučně na specifické skutkové okolnosti ve věci sp. zn. 3 Azs 277/2015, v níž nebyla dostatečně a správně zjištěna konkrétní situace žalobce (zásadní rozdíl oproti nyní projednávané věci spočíval v tom, že ke dni rozhodnutí správního orgánu 1. stupně byly uhrazeny všechny splatné nedoplatky u OSSZ a správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování z nesprávného sdělení OSSZ – viz odůvodnění rozsudku ve věci sp. zn. 3 Azs 277/2015). Závěrem soud pouze na okraj doplňuje, že ani argumentace žalobce obsažená v žalobě, podle níž v předmětném období žalobce na území ČR podnikal, neměl však dostatečné prostředky na placení pojistného, neodpovídá skutečnostem zjištěným při výslechu žalobce. Z výslechu totiž vyplývá, že podstatnou část daného období podnikatelskou činnost nevyvíjel, když uvedl, že poslední zakázku v ČR realizoval asi v září 2013 a následně v listopadu odjel na Ukrajinu, kde setrval až do března 2014. Ze shora uvedeného je tak patrné, že správní orgány nepochybily, když porušování povinností žalobce při placení pojistného podřadily pod závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

11. Soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, v níž se žalovaná ztotožnila se závěry prvoinstančního orgánu, že podle

něhož další závažnou překážku, která brání udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, je skutečnost, že žalobce po celé období od podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, resp. o změnu účelu pobytu z podnikání na zaměstnání, nepracoval za základě vydaných povolení od Úřadu práce. Žalovaný plně dostál požadavkům kladeným správním řádem na odůvodnění rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, proto za situace, v níž prvoinstanční orgán zaujme jasný právní názor (viz prostřední odstavec na straně 3 prvoinstančního rozhodnutí – v podrobnostech níže), který žalobce v odvolání zpochybní pouze tak, že zopakuje svou argumentaci uplatněnou již v řízení před prvoinstančním orgánem, postačí ze strany žalovaného, pokud odkáže na prvoinstanční rozhodnutí, jak k tomu došlo v nyní projednávané věci. Co se ovšem týče věcné správnosti tohoto dílčího závěru prvoinstančního orgánu, nemůže s ním soud souhlasit. Předně není pravdou, že žalobce po celé období od podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání (tj. od 19. 3. 2014) mohl legálně pracovat, když až dne 12. 5. 2014 žalobce obdržel pobytový štítek osvědčující fikci pobytu (přitom existenci pobytového oprávnění podmiňuje § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti možnost výkonu zaměstnání, když stanoví, že *„cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky“*). Dále podle názoru soudu skutečnost, že žalobce v průběhu vyřizování žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nenaplnoval účel pobytu, o který žádal (tj. zaměstnání), když do té doby mu byl povolen pobyt za jiným účelem (podnikání), nemůže být kladena k tíži žalobce a představovat závažnou překážku pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť po žalobci lze naplňování účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců vyžadovat až od okamžiku, kdy nabytí příslušné pobytové oprávnění. Předmětné dílčí pochybení správních orgánů však nemohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí, neboť klíčový důvod pro zamítnutí žádosti (neplacení pojistného žalobcem) bez dalšího obстоjí samostatně.

12. Žalobní námitku, že postup správních orgánů byl formalistický, když se nezabývaly dopady rozhodnutí o neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu na život žalobce, zdejší soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou. Ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího, je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě žalobce konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

14. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo

nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

15. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 27. 6. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu